

čině druhé ideální polovice téže nemovitosti, a lze proto na základě uvedeného exekučního titulu vésti exekuci nuceným vkladem práva zástavního na celou tuto nemovitost. Na to nemůže mít žádný vliv výsledek odpůrčího sporu, který vymáhající věřitelé vedou u krajského soudu v O. pod značkou spisovou Ck II a 655/37, neboť i když by byla ve sporu tom vyslovena neodporovatelnost onoho knihovního zápisu zákazu zcizení a zatížení, lze vésti proti žalovaným exekuci tu nikoli s hlediska odporovatelnosti a neúčinnosti onoho zákazu zcizení a zatížení vůči vymáhajícím věřitelům, nýbrž proto, že exekuční titul zní proti oběma povinným, kteří oba dohromady představují skutečného plnoprávného vlastníka uvedené nemovitosti.

### Čís. 16300.

**Nejde vůbec o změnu žaloby, nýbrž o vstup jiného právního podmětu do sporu, podal-li tichý společník žalobu o zrušení tiché společnosti nejprve na veřejnou obchodní společnost a k námitce nedostatku pasivního oprávnění k žalobě navrhl změnu žaloby tak, že na místě žalované veřejné společnosti mají býti žalováni veřejní obchodní společníci osobně.**

(Rozh. ze dne 16. září 1947, R I 793/37.)

Srv. rozh. č. 7781, 8399 Sb. n. s.

Žalující tichý společník žalované firmy podal na protokolovanou firmu »Autodopravní společnost Jiří K. a spol. v P.« žalobu o zrušení tiché společnosti. Proti žalobcovu návrhu, aby byla připuštěna změna žaloby tak, že na místě původně žalované obchodní společnosti jsou žalováni oba veřejní společníci žalované společnosti Jiří K. a Anna S., se žalovaná firma ohradila. Soud první stolice vyhověl návrhu a navrženou změnu žaloby připustil. Důvody: Jest nesporné, že jedinými veřejnými společníky původně žalované firmy jsou Jiří K. a Anna S. Žaloba byla doručena žalované společnosti k rukám veřejného společníka Jiřího K., procesní plná moc byla podepsána firmou kolektivně oběma společníky. Ježto původně žalovanou společnost tvoří výhradně tito dva společníci a jsou s ní totožní, nejde vlastně vůbec o změnu žaloby, nýbrž pouze o změnu jména a označení žalované firmy beze změny subjektu (srv. čl. 112 obch. zák.). Byla proto změna žaloby připuštěna (§ 235 c. ř. s.). Rekursní soud zamítl návrh na změnu žaloby. Důvody: Nejde vůbec o změnu žaloby podle § 235 c. ř. s., nýbrž o vstup jiného žalovaného subjektu do sporu. Navrženou změnou byla podána vlastně úplně nová žaloba, což není dovoleno. Nejde také o dovolenou opravu resp. doplnění označení žalované firmy, neboť veřejná obchodní společnost není týmž právním subjektem, jakým jest veřejný společník nebo společníci. To plyne z ustanovení čl. 119 až 122 obch. zák. Na této právní povaze nic nemění, že veřejní

společníci ručí podle čl. 112 obch. zák. za veškeré závazky společnosti svým veškerým jměním. Že nejde o změnu žaloby, nýbrž o žalobu zcela novou, plyne dále z úvahy, že by musela býti novým žalovaným subjektem žaloba teprve doručena, konán první rok, či jinak spor by musel býti prováděn úplně znova. Nejde tedy o dovolenou změnu žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y :

Podle čl. 111 obch. zák. jest veřejné obchodní společnosti propůjčeno právo nabývatí práv a přejímání závazky, nabývatí vlastnictví a jiných věcných práv na pozemcích, před soudem žalovati a býti žalována. Společenské jmění jest zcela samostatnou částí jmění společníků, oddělenou fakticky a právně od soukromého jmění společníků, kteří ovšem ručí za závazky společnosti solidárně celým svým jměním (čl. 112 obch. zák.). Tím, že žalobce podal původně žalobu proti společnosti, rozhodl, že chce své právo uplatnití proti právnímu podmětu oprávněnému s hlediska čl. 111 obch. zák. ve vztahu na společenské jmění. Byla-li proti žalobě žalovanou firmou vznesena námitka nedostatku pasivního oprávnění k žalobě, nemůže žalobce beze všeho žádati, aby na místě původně žalované společnosti byli za žalované připuštěni veřejní společníci, jiné podmínky. Tím mělo býti dosaženo obejití námítky nedostatku pasivní legitimace, to však není dovoleno. Je proto souhlasiti s názorem rekursního soudu, který nepřipustil navrhouvanou změnu v označení žalované strany.

### Čís. 16301.

**Řízení ve věcech pracovních (zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.).**

**I. Rozhodl-li soud druhé stolice ve věcech pracovních na žalobcovo odvolání (správně rekurs), napadající jak usnesení prvního soudu, jímž nebylo připuštěno rozšíření žaloby, tak rozsudek ve věci samé, též o rozšířeném žalobním nároku, a to tak, že odmítl žalobu v celém rozsahu (i co do rozšířené části žaloby) pro nepřipustnost pořadu práva, jest jeho rozhodnutí i v tomto směru (co do rozšířeného žalobního nároku) konečné (§ 36, odst. 2, zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.), třebaže o rozšíření žaloby nerozhodl ve výroku.**

**II. Nebylo-li rozhodnutí soudu první stolice, jenž uznal výslovně pořad práva pro žalobní nárok, napadeno žalovaným, nýbrž jen žalobcem, nabylo rozhodnutí soudu první stolice o této otázce právní moci, a odvolací soud nebyl oprávněn zabývatí se z úřadu otázkou přípustnosti pořadu práva, neuznal-li žalobcovo oprávnění k opravnému prostředku v otázce přípustnosti pořadu práva. Učinil-li tak přece a vyslovil-li zmatečnost rozsudku prvního soudu i předchozího řízení a žalobu odmítl, jest proti jeho rozhodnutí rekurs žalovaného přípustný (§ 519 č. 2, c. ř. s.).**

(Rozh. ze dne 16. září 1937, R I 939/37.)